

PD Kočevje, MLADINSKI ODSEK

Vtisi in poročila s pohodov in drugih aktivnostih v letu 2012

7. 1. 2012

Pohod starejše skupine mladih planincev na Sv. Jošt

Prvi po novoletni pohod se nam je začel že v začetku novega leta, 7. januarja 2012. Tokrat smo se zgolj starejši planinci MOPD Kočevje z mentorji in vodnicama odpravili proti Kranju. Bilo nas je 27, naš cilj pa je bil osvojitve enega najbolj obiskanih vrhov v okolici gorenjske prestolnice Sv. Jošt (847 m) nad Kranjem. Sveti Jošt nad Kranjem je hrib, ki se nahaja zahodno od nekoliko nižje Šmarjetne gore. Z vrha, na katerem stoji cerkev sv. Jošta ter ob njej Dom na Joštu, se nam odpre lep razgled po delu gorenjske kotline in na Kamniško-Savinjske Alpe.

V hladnem januarskem jutru smo se z avtobusom odpravili proti Ljubljani in nato nadaljevali pot proti Kranju. V Stražišču (predmestje Kranja) smo še zadnjič preverili pohodniško opremo in se kot pravi planinci peš odpravili proti našemu cilju. Roko na srce, pot res ni bila preveč zahtevna, tako da smo sorazmerno hitro osvojili vrh. Ker gre pri "Joštu" za osamelec, se nam je ob čudovitem vremenu razprostrl čudovit razgled tako na Kamniško-Savinjske Alpe, kot tudi na Karavanke, del Julijcev in Škofjeloško hribovje. V spokojni naravi čas hitro mineva, tako da smo se kaj kmalu, seveda po izpolnitvi planinskih dnevnikov, vrnili proti izhodišču. Malo blatna pot in malo nerodnosti, pa smo bili vsi umazani. Pa nič ne de! Prihodnji mesec se spet snidemo, tokrat ob počastitvi Slovenskega kulturnega praznika, pri Koči pri Jelenovem studencu.

za MOPD Kočevje

Jernej Kalan

14. 1. 2012

Pohod najmlajših planincev na Šmarno goro

Ko mentorji planinskih krožkov z vodniki Planinskega društva Kočevje sestavljamo plan pohodov, si za zimske mesece zaradi pričakovanih zimskih razmer izberemo lažje in varnejše ture. Letošnja zima pa je tako mila, da smo na dosedanjih potepanjih nabrali snega komaj za kakšno kepo.

Tudi v soboto, 14.1.2012, nas je po hladnem jutru hitro ogrelo sonce. Kot vedno se nas je tudi tokrat zbralo zelo veliko, 59 otrok s kočevskih osnovni šol, za en velik in en manjši avtobus. Vožnja do Tacna je bila kratka in prijetna. Sledila je malica, saj prazna vreča res ne more stati pokonci. Potem pa po ustaljenem vrstnem redu, od najmlajših prvošolčkov do najstarejših petošolcev, lepo v koloni do cerkvice sv. Matere Božje, ki se nam je vabljivo razkazovala z vrha hriba. Imeli smo srečo, da je bila pot suha in zemlja malo pomrznjena. V nasprotnem primeru bi bili blatni, pa še drselo nam bi na koreninah dreves, ki služijo za naravne stopnice. Že v avtobusu smo izvedeli, da je Šmarna gora hišna gora Ljubljančanov. In res, še na nobenem pohodu nismo srečali toliko pohodnikov kot tukaj. Enemu smo bili pri njegovem teku na hrib malo v napoto, vsi ostali pa so nas pohvalili in zatrjevali, da tako velike skupine tako majhnih in pridnih planincev še niso videli. Tudi veliko kužkov hodi v hribe. Učenci so jih našteali več kot dvajset. Na vrhu pa pravljica sonce, ležalniki, pogled na zasnežena Alpe, pod nami pa kot na dlani Ljubljana z okolico. Vzeli smo si čas za počitek, sončenje, malico, pisanje dnevnikov, ogled jaslic, pogled skozi daljnogled, igro na igralih, fotografiranje in obvezno zvonjenje na zvon želja.

Mentoricam in vodnici se je ena želja že uresničila. Vse učence smo pripeljale cele in zadovoljne do avtobusa in domov v objem že čakajočih staršev.

za MOPD Kočevje

Majda Terbuc

8. 2. 2012

Pohod starejših planincev in proslava ob počastitvi kulturnega praznika - 8. februarja 2012

Mesec je naokoli in Mladinski odsek PD Kočevje se je zopet odpravil na potep. Mlajšim planincem je malce zagodlo vreme s sneženjem in nizkimi temperaturami, starejši pa smo se na slovenski praznik kulture že tradicionalno v čudovitem zimskem dnevu odpravili do Koče pri Jelenovem studencu pod "očakom", Mestnim vrhom, kjer smo pripravili manjšo slovesnost ob spominu na največjega slovenskega pesnika. V zgodnjem dopoldnevu se nas je 15 mladih planincev z mentorji s treh osnovnih šol (OŠ Zbora odposlancev, OŠ Ob Rinži, OŠ Stara Cerkev) skupaj z mladinskimi vodniki - pripravniki odpravilo proti koči. Po Kalanovi poti smo sopihali proti cilju. Jutro je bilo sicer še zelo mrzlo, vendar nas je strmina kaj kmalu dodobra segrela. Idilična, zasnežena in dodobra shojena pot je nakazovala, da kljub mrazu ne bomo edini obiskovalci naše kočje.

Kot smo pravilno predvidevali, nas je ob prihodu h koči pričakalo toplo sonce ter cela gruča pohodnikov, ki so se odločili počastiti kulturni praznik na malce drugačen način. Kot je že bilo omenjeno, je MOPD Kočevje že tradicionalno prevzel organizacija in udejanjenje proslave ob kulturnem prazniku. Rdeča nit proslave so bile pesnikove besede: edinost, sreča, sprava. Že uvodnem nagovoru smo ugotovili, da brez potrebnega dialoga in medsebojnega spoštovanja med sogovorniki tako želene sprave in enotnosti praktično ne moremo doseči. Nadaljevali smo z nagovorom predsednika PD Kočevje, g. Franca Janeža, učenci OŠ Stara Cerkev pa so nam pripravili recitacijo Povodnega moža, ob spremljavi odličnega harmonikarja Marka. Posebna popestritev recitacij ter nagovorov pa je bila mlada pevka Ana (OŠ Ob Rinži), ki nam je uvodoma zapela himno, ob koncu pa še svojo avtorsko skladbo. Vzdušje pred kočjo je postalo zares praznično. Gospod Janež se je ob zaključku nastopajočim zahvalil za pripravo in izvedbo proslave, ter planincem z največjim številom obiskov kočje iskreno čestital.

Na ta način smo končali februarско družjenje in se zadovoljni po Grajski poti vrnili proti domu.

za MOPD Kočevje

Jernej Kalan

10. 3. 2012

Planinski pohod mladih planincev na Kamen vrh

V hladnem sobotnem jutru, 10. marca 2012, se je 48 planincev razredne stopnje treh OŠ - Zbora odposlancev, OŠ Ob Rinži in OŠ Stara Cerkev ter mentorice Majda, Melita in Polona in vodnica Zinka, Milan, Damjan, Blaž in Tanja (mladinski vodniki - pripravniki), odpravili na nov planinski pohod. Cilj le-tega je bil Kamen vrh, na katerega smo želeli priti že prejšnji mesec, vendar nas je od tega odvrnilo takratno vreme (sneženje in nizke temperature).

Pot z avtobusom je vodila skozi Velike Lašče v dobrepoljsko dolino. Iz Podpeči smo se povzpeli mimo cerkvice proti vrhu. Pot, speljana največ po gozdu, ni bila zahtevna. Prav prijetno je bilo stopati po utrjeni poti drugih pohodnikov, pa tudi temperatura ozračja se je dopoldne že dvignila. Tudi sončno vreme je prispevalo k temu, da smo dobre volje prišli do 783 m visokega vrha, od koder smo imeli razgled na dobrepoljsko dolino in na sosednje vrhove (Grmada, Sv. Ana). Zanimivo nam je bilo, kako so pod in na samem vrhu oblikovane kamnite stene, skale. Na njih so nastali vzdolžni jarki oz. žlebovi, na katerih si je pot utirala voda ob deževju. Pod vrhom smo se okrepčali v prijetnem ambientu koč s prijaznima oskrbnikoma. Otroci so imeli dovolj časa za pisanje dnevnikov in igro zunaj koč. Igrali so se različne igre skrivanja, lovljenja, kotaljenja. Nekateri so si izdelali zasilno bivališče iz suhega vejevja, nekateri pa so se urili v plezanju. Po rednem protokolu fotografiranja smo se spustili v dolino, na drugo stran hriba, v Velike Lašče. Na poti smo našli še nekaj zaplat snega, na katerih smo lahko podrsavali in se kepali. Opazovali smo sledi, ki jih je za sabo v snegu pustil medved. Istočasno pa smo že lahko opazovali cvetove prvih pomladanskih rastlinic - teloha, malega zvončka in trobentice. Tako imamo priložnost, da otroke že v naravi poučujemo ter opozarjamo, da smo le obiskovalci gozda, da dobro opazujemo in sledimo spremembam v naravi.

V dolini smo lahko občudovali pasemsko govedo, koze, vietnamske prašičke in konje. Ker pa ni bil daleč nazaj 8. marec, mednarodni praznik žensk, je ženski del naše "odprave" dobil v dar lepo cvetoče presenečenje od našega zvestega spremljevalca Milana.

Pohod je torej, kot vsi do sedaj, ponovno uspel.

za MOPD Kočevje

Polona Kalič

25. 3. 2012

Pohod na Krim

V nedeljo, 25. 3. 2012, smo se starejši planinci MOPD Kočevje skupaj z vodnicama Zinko in Branko ter mentorji odpravili na spomladanski pohod na Krim. Odpeljali smo se proti Igu pri Ljubljani.

Po uri vožnje z avtobusom smo štartali iz vasi Jezero (290 m). Po položni pešpoti smo prispeli do cerkvice sv. Tomaža na Planinci (572m), ki je bila sezidana okoli leta 1200. Med vojno je bila porušena in l. 1989 obnovljena. Tu smo pomalicali in nadaljevali pot proti Krimu. Pot se je vzpenjala, zato smo večkrat počivali in si potešili žejo. Ob poti smo občudovali zvončke, modre jetrnike, pljučnik in trobentice. Po dveh urah in pol hoje smo prispeli na vrh Krima (1107m), ki se nahaja južno od Ljubljanskega barja. Tu je oddajni center. V planinskem domu smo se okrepčali z malico iz nahrbtnika, izpolnili dnevnik mladega planinca in se odpočili. Vsi smo sodelovali v zabavni igri, ki jo je vodila vodnica Branka. V dolino smo se vračali po drugi poti. Bili smo zelo previdni, saj se je pot strmo spuščala. Pri sestopu smo opazili tudi vhod v kraško jamo Velika Pasica, ki se nahaja na Gornjem Igu. Na poučni tabli smo prebrali, da v njej živijo drobni jamski hrošči, slepi jamski rakci, jamske kobilice, nočni metulji in netopirji. Jama ni bila odprta za obiskovalce, morda si jo bomo ogledali ob kakšni drugi priložnosti. Po dobri uri hoje smo prispeli v Iško, kjer smo počakali avtobus. Odpeljali smo se proti Kočevju.

Ob srečnem prihodu domov smo se poslovili in sklenili, da se zopet vidimo na naslednjem pohodu.

Za MOPD Kočevje

Rezika Mlakar

21. 4. 2012

Planinski "aprilski" pohod mladih planincev

Aprilske sobote se letos kažejo v svoji pravi muhasti podobi, vsaj kar se vremena tiče. Prav to slednje pa je najbolj povezano z našimi planinskimi pohodi po bližnjih in malo bolj oddaljenih slovenskih hribih. Vsi razpoloženi, v upanju, da ne bo tako kot teden poprej, ko smo morali zaradi deževne sobote pohod odpovedati, smo se 21. aprila odpravili proti Primorski. Dva avtobusa, 42 mlajših in 14 starejših planincev z vseh treh kočevski osnovnih šol, z njihovimi mentorji, vodnicama Zinko in Branko ter mladinskimi vodniki pripravniki smo se peljali mimo Ceknice, Ravbarkomande in do zavetišča na Abramcu.

Ves čas smo zrl v nebo, kajti na nebu se je enkrat svetlikalo sonce, zatem temni oblaki z rahlim dežjem. Naš pohod smo tako prilagodili takratni vremenski situaciji in začetek pešpoti prestavili iz Razdretega do zavetišča na Abramcu, kjer naj bi se začel naš vzpon. Pa se je še malo zataknilo. Zapora na cesti nam je vožnjo preusmerila po drugi poti in jo tako podaljšala še za kakšno urico. Še dobro, da smo v eni izmed vasi naleteli ravno na predsednika PD Križna gora, ki je bil pripravljen voziti pred nami in nam tako pokazati pravo pot.

Končno smo se ustavili na prostornem parkirišču in vsi lačni segli v svoje nahrbtnike. V daljavi smo slišali grmenje, vendar po izjavah domačinov naj bi vreme zdržalo. Pa smo začeli s hojo po gozdni cesti. Po dobrih dvajsetih minutah nas je že osvežila kakšna kapljica dežja. Nekateri so se začeli takoj oblačiti v vetrovke, spet drugi odpirati dežnike. Tako se je naša kolona močno raztegnila. Vsi tisti, ki so se pravočasno zaščitili pred padavinami, so imeli najbolj prav. Kajti zelo hitro so se približali nevihtni oblaki, katere je spremljal še veter. Izbira ni bila težka in odločitev je padla, obrnemo in gremo nazaj. Še dobro nismo izrekli teh besed, je že začelo nekaj bolj šumeti in ropotati. Najprej sodra, nato pa toča za velikost koruznih zrn. Danes pa res nimamo sreče, smo si rekli! Vendar ne boste verjeli, kakšno navdušenje, morda večje, kot če bi osvojili vrh Nanosa. Toliko veselja in krikov ne bi slišali na vrhu planote kot smo jih izpod kapuc, pelerin in dežnikov. Nekateri so prvič v življenju videli točo. No, to pa tudi nekaj šteje! Ob povratku do avtobusov smo šli do prvega ovinka in malo navzdol, kjer je bila turistična kmetija - zavetišče na Abramcu. Zavetje pred padavinami smo našli pod velikim šotorom, ki je bil pred domačijo. Prijazen lastnik nam ga je odprl, mi pa smo hitro en za drugim zasedli mize in klopi. Čeprav v malo slabših pogojih kot navadno, smo pojedli še kakšen grižljaj sendviča in drugo zalogo iz nahrbtnika, izpolnili dnevnik in prejeli celo slovenski transferzalni žig, kar nam planincem veliko pomeni. Vsebinska pisanja in risanja tokrat ni bila težka, kajti doživetje je bilo dovolj močno.

Zanimivost te kmetije so bile gotovo živali, od kokoši, koz, bikov in velikega rjavega medveda, ki se je razkazoval v svoji ogradi. Nič koliko posnetkov je napravil Milan, da ga je ujel v svoji najlepši pozi skupaj z nami.

Za nami je bil tako dan brez hudih planinskih naporov, poln medsebojnega druženja in klepetov, za katere velikokrat nimamo časa. Da pa bi bilo vse še slajše, smo se ravno pravi čas vračali mimo hiše, kjer so bili pri ženinu ravno zbrani svatje in tako smo bili še mi pogoščeni s pecivom namenjenim za svatbo. V Kočevje smo se vrnili v čudovitem sončnem popoldnevu in takšnega vremena si želimo v maju, na zadnjem pohodu v letošnjem šolskem letu.

za MOPD Kočevje

Melita Berlan

26. 5. 2012

Pohod mladih planincev na Ptičji vrh

"Tokrat bo pa malo drugače", smo si rekli vodnici in mentorji mladih planincev, ter na zadnji pohod v šolskem letu 2011/2012 povabili tudi starše nadobudnih pohodnikov. Ideja sploh ni bila slaba in prišla je zadnja majska sobota, ko smo uresničili naš cilj. Kar 110 mladih planincev s starši se nas je podalo proti Karavankam, točneje na Ptičji vrh (1550 m).

Ptičji vrh je 1550 m visoka gora, ki se nahaja med Struško in Golico. Z vrha, ki meji med Slovenijo in Avstrijo, se nam odpre lep razgled na Dravsko dolino, del Karavank in Julijske Alpe.

Veselo druženje mladih in malo manj mladih se je pričelo klasično, na sobotno jutro, 26.05.2012, na avtobusnih postajah v Kočevju in Stari Cerkvi, kjer smo se planinci s starši iz OŠ Stara Cerkev, OŠ Ob Rinži, OŠ Zbora odposlancev in OŠ Fara s polnimi nahrbtniki odpeljali novim dogodivščinam naproti. Naše izhodišče je bil Dom Pristava (975 m), kjer sta vodnici Branka in Zinka vsem mladim planincem razdelili spominske kape in pohod se je lahko pričel. Roko na srce, nič kaj zahtevna pot se je po cesti in gozdnih poteh nadaljevala do Pustega rovta (1300 m) in nato do sedla Suha (1438 m). Nekaj postankov in vlivanja moči in bolj ali manj zasopihani smo po dobrih dveh urah prišli na naš cilj, Ptičji vrh. Kaj hitro smo ugotovili, da so mladi pohodniki kondicijsko dosti bolje pripravljene kot starši. Malo počitka pa je na vrhu prileglo prav vsem. Pot smo nato nadaljevali do sedla Kočna (1469 m), mimo Pustega rovta in se vsi srečni, prijetno utrujeni vrnili do izhodišča, Doma Pristava. Tu je sledilo veselo druženje s sladoledi, hladnimi osvežujočimi napitki ter veliko mere dobre volje, tako med starši kot tudi mladimi planinci. Obvezno izpolnjevanje planinskih dnevnikov, pa igra na igralih in obvezno slikanje, pa smo že bili na avtobusu in varni poti proti domu. Aja, kdo je spal s kom, seveda zgolj na avtobusu, pa naj ostane mala skrivnost tistih, ki smo sobotni dan preživeli na pohodu po čudoviti Sloveniji.

V okviru Mladinskega odseka PD Kočevje smo tako organizirali in izpeljali še naš zadnji pohod, a le za letošnje šolsko leto 2011/2012. Kar pomeni, da se po zasluženih počitnicah zopet snidemo, saj že snujemo nove načrte za nove podvige.

Vsem, ki z veseljem namenite svoj prosti čas za sproščeno gibanje v naravi, po gričkih, hribih, gorah in dolinah pa vsi mladi planinci, vodnice in vodniki, mentorice in mentorji želimo predvsem varen korak.

za MOPD Kočevje

Jernej Kalan

6. 10 2012

Dvodnevni planinski tabor

Kar nekaj tednov je že za nami, odkar smo vstopili v novo šolsko leto. Prišel je 1. vikend v oktobru, ko smo se mladi planinci že tradicionalno z vodnicama Zinko in Branko ter mentoricami in mladinskimi vodniki odpravili na dvodnevni planinski tabor, tokrat v Osilnico.

6. oktobra zjutraj smo se z dvema avtobusoma odpeljali v deželo Petra Klepca. Legenda opisuje malega Petra kot slabotnega pastirja, kateremu je dobra vila podarila nadnaravno moč, ker jo je obvaroval pred močnim soncem. Deček je to moč uporabil proti vpadu Turkov v tamkajšnje kraje, pomagal je ljudem in tako postal njihov junak. Zaradi tega se osilniška dolina imenuje dežela Petra Klepca. Med vožnjo smo blizu cerkvice sv. Ane nad Mirtoviči videli njemu posvečen kip. Od tam smo pot nadaljevali do Bosljive Loke in Grintovca. Nad vasjo Ložec smo zagledali Loško steno (875 m) in kmalu prispeli v Osilnico. Ustavili smo se na Selih pred gostiščem Kovač.

In začelo se je. Mladinski vodniki so mlajše in starejše razvedrili z družabnimi igrami, sledila je razvrstitev po sobah, razporeditev v sedem skupin in tekmovanje v orientaciji. Vsako skupino je vodil mentor ali mladinski vodnik in s pomočjo načrta smo iskali skriti zaklad. Ker je znanje največji zaklad, smo tudi pri tej aktivnosti pokazali svoje znanje, vedenje ali pa iznajdljivost. Vsaka skupina je morala po načrtu poiskati sedem kontrolnih točk in odgovoriti na zastavljena vprašanja. Nekatera izmed njih so bila kar zahtevna, a smo se znašli in pomoč poiskali pri mimoidočih vaščanih. Vsi smo že komaj čakali, da smo se le zbrale vse skupine, saj so naši želodčki že težko pričakali kosilo. Sledil je krajši počitek in malo krajši popoldanski pohod za mlajšo in daljši za starejšo skupino. Hodili smo po mešanem gozdu in videli veliko raznovrstnih gob. Gozdna pot je bila nastlana z raznobarnim listjem jesenskih barv. Bilo nam je kar vroče, saj je sonce kljub jeseni pokazalo svojo moč. Prispeli smo do vasi Čačič, kjer smo imeli krajši počitek. Od tu smo pohod nadaljevali po novi asfaltni cesti, ki pripelje iz Kočevske Reke. Starejša skupina se je pri smerokazu za Šajbnik obrnila po gozdni poti navzdol in se ustavila v vasi Bezgovica. Tam pa smo se srečali z našimi mlajšimi planinci. Naš pogled je segel do cerkve na Sveti gori, kamor ljudje vsako leto romajo 15. avgusta na Veliki šmaren. Na bližnjem pokošenem travniku smo vsi sodelovali v tekmovalni igri in se podprli z malico iz nahrbtnikov. Po polurni hoji smo prispeli v gostišče Kovač.

Malo smo se uredili in odšli na zaslužen večerjo. Ko se je stemnilo, je sledil nočni pohod z lučkami. Nekaj mladih planincev pa je raje ostalo v velikem prostoru pod gostiščem, kjer so mladinski vodniki vrteli glasbo, vse navzoče pa so zabavali domiselni plesalci. Na nočnem pohodu smo med potjo ugasnili svoje lučke in si na nebu izbrali vsak svojo zvezdico, ki nas bo spremljala v življenju. Pot nas je vodila ob ogradi z damjaki. Nekaj smo jih opazili, ko smo vanje posvetili s svojimi svetilkami. Ob povratku nazaj, smo se tudi mi pridružili manjši skupini in zaplesali ob živahnih zvokih moderne glasbe. Dan je bil poln prijetnih doživetij. Zato ni čudno, da so se nekateri kljub pozni uri težko umirili in zaspali.

V nedeljo nas je pozdravilo jasno jutro. Po zajtrku smo se zbrali na dvorišču. Razdelili smo se v šest skupin. Skupine so vodili mentorji in mladinski vodniki. In kaj vse smo počeli - učenje vozlov, družabne igre, streljanje z lokom, igre Petra Klepca, dve praktični delavnici (izdelava Petra Klepca iz žice in izdelava planinskega smerokaza). Skupine so se menjale aktivnost na pol ure, tako je vsaka skupina sodelovala v vseh dejavnostih. Bili smo vztrajni, ustvarjalni in z veseljem sodelovali pri vseh pripravljenih dejavnostih. Po slastnem kosilu je sledila podelitev nagrad za najboljše v iskanju zaklada. Vedno je zmagovalec samo eden, a mi mladi planinci vemo, da je najpomembnejše sodelovati in živeti ter dihati z naravo. Pripravili smo nahrbtnike, se zadovoljno posedli na avtobusa in se veseli odpeljali proti Kočevju.

Dvodnevni tabor v deželi Petra Klepca je za 68 mladih planincev in 12 odraslih hitro minil. Vsi upamo in želimo, da bi kaj kmalu tako prijetno preživeli konec tedna.

Za MOPD Kočevje

Rezika Mlakar

DVODNEVNI PLANINSKI TABOR 2012-OSILNICA

Z AVTOBUSOM SMO SE
PRIPELJALI V OSILNICO.

KO SMO POMALICALI,
SMO V SOBE ODNESLI
PRTLJAGO.

SLEDILO JE ISKANJE SKRITEGA ZAKLADA
Z NAMI JE ŠEL ČRNI KUŽA.

NATO SMO ŠLI
NA KOSILO.

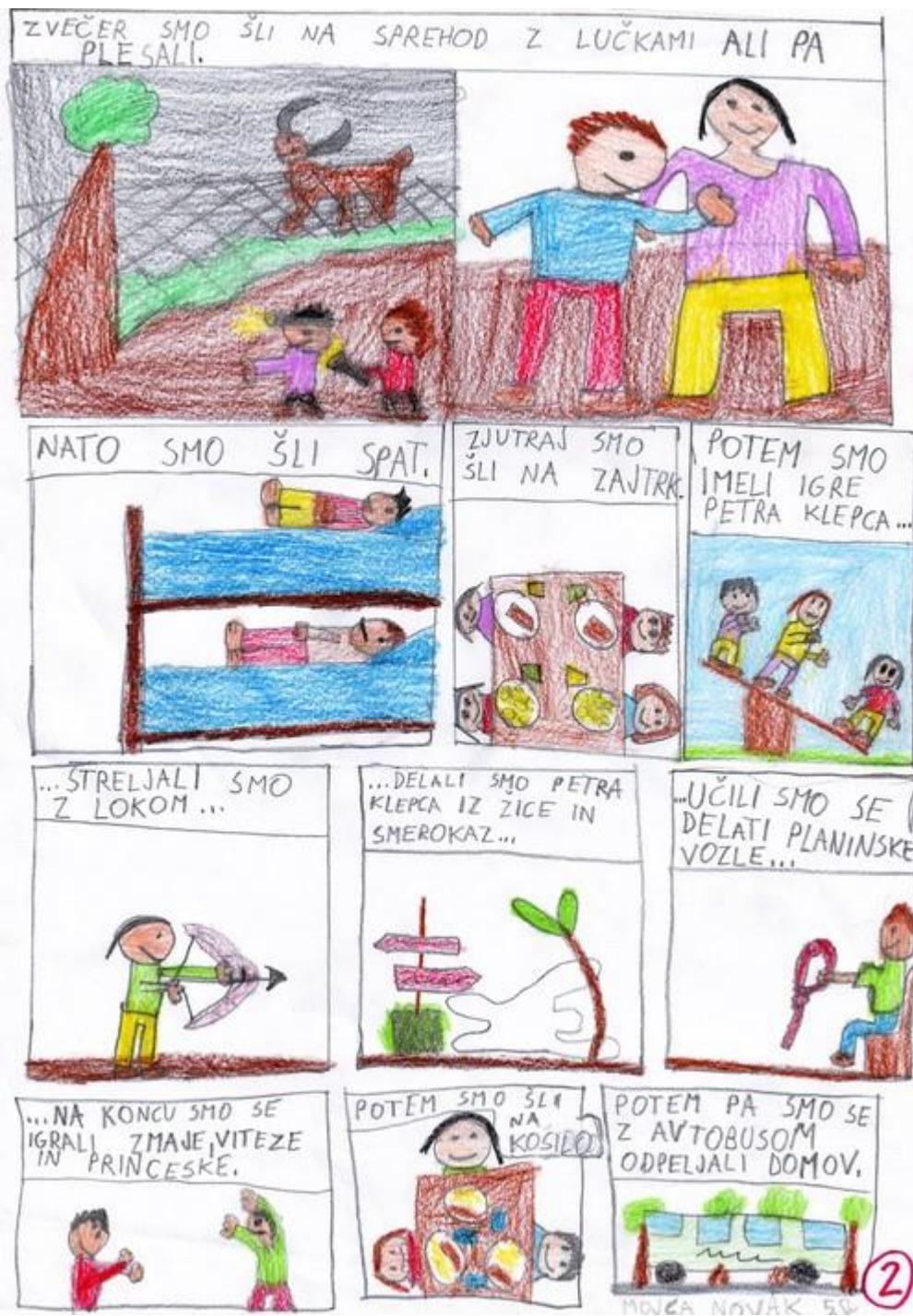

PO KOSILU SMO SI PRIPRAVILI
NAHRBTNIKE IN ŠLI NA ČAČIČ.

KO SMO PRIŠLI
NAZAJ, SMO ŠLI NA
VEČERJO.

Mojca Novak je narisala strip o taboru v Osilnici

Tabor 2012

20. 10 2012

Pohod mlajših planincev na 3 zasavske griče

V novem šolskem letu smo se v soboto, 20. oktobra mlajši planinci torej 55 planincev razredne stopnje (od 1. do 5.r) treh osnovnih šol OŠ Zbora odposlancev, OŠ Stara Cerkev ter OŠ Ob Rinži odpravili na prvi planinski pohod. Z nami so bili novi člani planinskega krožka, mentorice Melita, Majda, Polona, vodnica Zinka, mladi vodniki pripravniki ter naš nepogrešljivi fotograf Milan. Podali smo se na KOSTANJEV POHOD po Zasavskem hribovju. Naša »mini2 tura - osvojitve vrhov treh gričev Murovice, Ciclja in Sv. Miklavža se je razpotegnila v pozno popoldne. Na poti smo imeli seveda več postankov: mikala so nas drevesa pravega kostanja, za katera smo upali, da nam namenijo dobro gostijo. Čeprav smo napenjali oči, brskali z nogami in palicami po tleh, se je na koncu v vrečki vsakega svetila le peščica njihovih dobrot. V gozdu smo si lahko ogledali tudi užitne in neužitne gobe, ki so kar vabile k postanku s svojo pojavo in barvo. Na vrhu vsakega griča je bilo potrebno dobiti žig, v vsak dnevnik, seveda! Pri cerkvi Sv. Miklavža smo se okrepčali, izpolnili Planinske dnevnike (kot vedno, na vsakem pl. pohodu). Tudi za igre je bilo dovolj časa - otrokom je bilo zanimivo valjanje po hribčku navzdol, lovljenje in skupinska igra, ki nam jo je pripravila Tanja.

Namen smo imeli, da obiščemo še rojstno hišo znanega matematika Jurija Vege, vendar pa smo si jo zaradi pozne ure ogledali lahko le od zunaj, z avtobusa.

Pohod je, kot večina do sedaj, uspel.

Za MOPD Kočevje

Polona Kalič

10. 11. 2012

Jesenski pohod na Viševnik

V soboto, 10. novembra 2012, smo se starejši planinci iz treh osnovnih šol (OŠ Ob Rinži, OŠ Stara Cerkev, OŠ Zbora odposlancev), odpravili na Viševnik, ki je eden izmed dvatisočakov (2050 m), v Julijskih Alpah. Vozili smo se mimo Ljubljane, Kranja, Radovljice, vse do Bleda. Nato pa je avtobus zapeljal proti Pokljuki. Skupina je štela 27 planincev. Po stari gozdni poti, iz Rudnega polja, nas je pot ponesla proti našemu cilju. Od tu vodi tudi ena izmed poti na Triglav. Vsi smo v pogovoru premagovali strmino mimo vlečnice ob vojaškem smučišču. Pot smo nadaljevali med mogočnimi smrekami, kjer smo že opazili prvi sneg. Po vijugasti potki med borovjem, smo že videli vrh. Na razglednem slemenu smo si nadeli vetrovke, kape, rokavice. Vrh je bil zavrt v meglico, tako da smo morali zelo paziti kam stopamo. Ko smo prispeli na vrh nismo imeli lepega razgleda, a smo bili vseeno veseli, ker smo osvojili dvatisočaka. Na poti v dolino smo videli tudi vojaško vajo, pristajanje helikopterja v slabih razmerah na manjšem travniku sredi gozda. Srečno smo se vrnili do avtobusa, kjer smo si "gozjerje" očistili v snegu in časa je bilo tudi za kepanje. Sledilo je fotografiranje in malica. Utrujeni a zelo zadovoljni smo se odpeljali proti domu.

Za Mladinski odsek PD Kočevje

Tanja Batkovič

17. 11. 2012

Pohod mlajših planincev na Lubnik

Sobota, 17. 11. 2012 dan, ki bi ga bilo, kot bi rekla moja babica, "smrtni greh" preživeti ob pospravljanju, gledanju televizije in igranju na računalnik. Hoja, sveži zrak, nova poznanstva, prijateljstva, hribi, gozd, dobrote iz nahrbtnikov, drobne nagajivosti, razgled in občutek zadovoljstva na vrhu so nekaj tako veličastnega, da se jih z besedami ne da opisati. To moraš preprosto doživeti in občutiti.

Zbrali smo se ob osmi uri na avtobusni postaji v Kočevju in pred šolo v Stari Cerkvi. Bilo nas je toliko, da je bil avtobus premajhen in mu je moral pomagati še kombi. Vožnja je bila prijetna, saj nas je šofer zamotil z risankami. Po prihodu v Škofjo Loko smo pomalicali, se na znak Zinkine piščalke hitro postavili v kolono po dva od najmlajših prvčkov do zadnjih petarčkov. Na čelu kolone je bila tokrat vodnica Tanja, ostali mentorji in vodnica Zinka pa razporejeni ob celi koloni. Med hojo smo sprva opazovali reko Soro, stare mastne hiše z bogatimi fasadami, grad z ohranjenim obzidjem, zanimiva drevesa, množico jelk, jesenske barve listov in še in še. Pazili smo na varen korak po strmi in kamniti stezici. Srečevali smo veliko planincev, ki so se že vračali z vrha in vsak nam je zatrdil, da je pred nami še čisto malo poti. In po triurni hoji v strmino smo končno dosegli cilj koč na Lubniku na 1025 metrih višine. Nihče več ni bil utrujen, vse je prevzel občutek sreče in zadovoljstva ob pogledu v dolino in na oddaljene vršace s Triglavom na čelu. Sedaj vsi vemo zakaj ima tako ime, saj so se res lepo videle vse tri njegove glave.

Potem pa kot običajno malica, izpolnjevanje dnevnikov, druženje, fotografiranje in odhod v dolino. Vračali smo se po isti poti. Po odpadlem listju je močno drselo, zato je kljub previdnosti kdaj tudi kdo pokleknil ali pristal na zadnji plati. Nihče pa se ni poškodoval. V mesto smo se vrnili že v mraku, proti domu pa se vozili čisto v temi. Starši so nas čakali že malo zaskrbljeni, pa kaj smo mi krivi, če je na pohodih tako lepo, dnevi so pa tako kratki.

Za Mladinski odsek PD Kočevje

Majda Terbuc

17. 11. 2012

Zbor mladinskih odsekov

V soboto, 17.11.2012, je v prostorih izobraževalnega centra za zaščito in reševanje RS na Igu, potekal Zbor mladinskih odsekov PZS. Zbora se je udeležil tudi predsednik PZS Bojan Rotovnik. Podano je bilo vsebinsko in finančno poročilo dela MK PZS v letu 2012, program dela za leto 2013 in izvolili smo nove organe MK PZS za mandatno obdobje 2012 - 2014. Nov predsednik MK PZS je Matej Pogorelc. Podeljena so bila priznanja za mladinske voditelje. To priznanje sta prejela Blaž Sever in Damjan Kravanja. Zbora so se udeležili: Blaž Sever, Damjan Kravanja, Jernej Bobek in Branka Rajner.

Načelnica MO PD Kočevje

Branka Rajner

9. 12. 2012

Po poti zdravja

Zaradi zelo slabe vremenske napovedi za soboto, ki se je kasneje izkazala tudi za zelo točno, smo pohod prestavili na nedeljo, 9. 12. 2012. Udeležilo se ga je 31 učencev iz vseh treh osnovnih šol. Prijavljenih je bilo dvakrat več otrok, vendar nekateri starši niso verjeli odločitvi planinskih vodnikov in mentorjev, da je pot kljub visokemu snegu varna. Nekateri pa so prespali zgodnjo uro odhoda. Obojim je lahko žal, saj je bil pohod ob morski obali v čudovitem sončnem vremenu, brez vetra in pogledom vse do Triglava res nekaj posebnega in nepozabnega.

Šofer Simon nas je brez zapletov pripeljal do Portoroža. Tu nas je očarala zasnežena in delno zaledenela plaža. Na mivki, kjer se poleti predajamo soncu, smo se lahko celo drsali. Pot smo nadaljevali peš mimo Avditorija do 550 metrov dolgega tunela, ki je bil zgrajen leta 1902. Skozenj je potekala železniška proga iz Trsta do Poreča. Danes pa je ta proga urejena v kolesarsko in pešpot zdravja. Po njej smo hodili do kampa v Strunjanu in še naprej do Salinere. Tam smo obiskali energijski park. Nato smo se sprehodili čez soline, kjer smo opazovali ribiče pri pobiranju ulova in zlaganju mrež. Pot smo nadaljevali nad Strunjanskimi klifi do velikega belega križa. Od tam je bil prelep razgled na cel zaliv s Piranom, Fieso, Pacugom, Salinero, Trstom, Koprom, Italijo, Nanosom in vrhov Alp s Triglavom. Razen krajev smo občudovali in spoznavali obmorsko rastlinje. Kljub snegu so bili na drevesih še plodovi kakija in že zrele mandarine. Nad Belvederom se nam je odprl še prelep razgled na Izolo z okolico. Skušali smo ugotoviti, koliko poti nas še čaka do Simonovega zaliva in gostilne nad njim, kjer nas je že čakala topla in težko pričakovana pica. Tam smo svoja opažanja in vtise narisali in zapisali v planinske dnevnike in se utrujeni in polni novih znanj in prijetnih občutkov odpeljali proti domu. Na avtobusu smo si čas krajšali z gledanjem risank, predsednik PD Kočevje, gospod Franci Janež, pa nas je obdaril s sladkarijami. Planinka Mojca Novak, avtorica stripa p o planinskem taboru, pa je za nagrado prejela paket presenečenja. Ker je bil to zadnji pohod v letošnjem letu, smo si vsi zaželeli še srečno novo leto in varen korak pri nadaljnjih turah. Veliko sreče in zdravja v novem letu želimo tudi našim staršem in vsem, ki prebirate naše članke.

Za Mladinski odsek PD Kočevje

Majda Terbuc

9. 12. 2012

Pohodni izlet mladih planincev na Primorsko po poti zdravja in prijateljstva

9. 12. 2012 smo se planinci z Kočevja odpravili na zaključni izlet v Portorož in njegovo okolico. Ob sedmih zjutraj smo se dobili na glavni avtobusni postaji v Kočevju. Vseh planincev naj nas bi bilo za dva avtobusa, vendar pa se nas je zaradi nizkih temperatur in zimskih razmer zbralo le za enega. Z naše šole nas je bilo z naše 11, 8 mlajših in 3 starejši. Do Stare Cerkve nas je bilo malo, ko pa je tam vstopilo še nekaj malih in velikih otrok, je bil avtobus že malo bolj poln. Vozili smo se dolge tri ure. Med potjo smo se pogovarjali, gledali risanke, spali, nekateri pa so naskrivaj tudi malo pomalicali.

Jaz sem sedela skupaj z mojim bratom Žanom. Zaradi najinega pogovora je pot še hitreje minila. Ko smo se tako vozili že kar nekaj časa, smo končno zagledali širno morje. 15 minut vožnje ob morju in končno smo prispeli v Portorož. Tla je prekrival led in sneg. Iz avtobusa smo izstopili blizu glavne plaže, do katere smo potrebovali le nekaj minut. Zanimivo je bilo, ker je bila v celoti čisto zamrznjena. Čeprav je bil najprej čas za malico, nas je s sendviči v rokah kar vleklo na naravno drsališče z ledenimi ploščami. Kar naenkrat smo bili skoraj vsi planinci na drsališču, med njimi tudi učiteljica Melita Berlan, ki nas je fotografirala. Čez čas smo morali oditi po Poti zdravja in prijateljstva. Pešpot je vodila skozi tunel, ki je bil dolg 544 metrov. Z gradnjo so začeli leta 1900, zaključili pa čez dve leti. Gradili so ga na roke, saj takrat še niso poznali strojev in različnih pripomočkov. Včasih je skozi predor peljala železniška proga, danes pa je urejena rekreativna pešpot. Ko smo prišli na konec predora, smo videli, kako so s stropa visele ledene sveče. Zunaj njega pa smo zagledali kamp in lepo vasico, skozi katero smo korakali kar nekaj časa. Na vrtovih smo opazili kakije, oljke in mandarine, ki so mamljivo vabile, zato smo kar težko odšli stran. Prišli smo do solin, kjer smo hodili po mostičkih in blatnih potkah. Nato smo še nekaj časa hodili ob morju in prispeli do energijskega parka. V njem so različne točke s pritrjenimi tablicami, na katerih je pisalo ime bolezni in čas postanka, ki je potreben, da te obvaruje in ti pomaga pri določeni bolezni. Cela planinska skupina, z 31 planinci, se je nato odpravila po blatnih in rahlo zasneženih potkah na vzpetino do belega križa, ki so ga zgradili v letošnjem letu v spomin ljudem, ki so tam skakali s pečine in tako delali samomor. Po treh urah hoje je bil že čas, da zagledamo težko želeno picerijo. Bila je stran od morja, kar meni in mnogim drugim ni bilo prav nič všeč. Ko smo se posedli, si je vsak naročil kar je želel. Midva z Žanom sva si naročila kar navadno, saj nisva izbirčna. Nekateri so denar zapravili tudi za neke žogice, ki se prilepijo na strop. Ko smo vsi pojedli in plačali, smo se odpravili na avtobus, ki je bil parkiran le malo stran od picerije. Še dobro!

Nama z Žanom ni bila pot za nazaj prav nič prijetna, saj naju je mučilo učenje, ki naju je čakalo doma. Celodnevno dogajanje je bilo malo zasenčeno in nisva tako sproščeno uživala kot bi lahko. Vožnjo proti Kočevju nam je voznik Simon krajšal z risankami, vodnica Zinka pa nam je razdelila sladkarije, ki nam jih je poklonilo Planinsko društvo Kočevje. Hvala mu!

Na avtobusno postajo v Kočevju smo se vrnili proti večeru, ko je bilo že kar mrzlo. Domov sva se z Žanom odpeljala z učiteljico Polono. Zaradi primorske klime in utrujenosti sva kmalu odšla spat. Želim si, da bi še kdaj odšli na slovensko obalo.

Zala Perko, 5.a OŠ Ob Rinži